

ZAKLJUČCI

1. *PREDLOŽENI NACRT PRIJEDLOGA ZAKONA O SPORTU SMATRAMO NEPRIHVATLJIVIM I LOŠIM ZA HRVATSKI SPORT.*

Uvažavamo činjenicu da predloženi Nacrt prijedloga Zakona o sportu donosi pomake u odnosu na važeći Zakon o sportu posebno u pogledu zakonskih normi koje se odnose na vrhunske sportaše (osiguravanje sportskih stipendija u državnome proračunu, osiguravanje sredstava za zdravstveno i mirovinsko osiguranje vrhunskih sportaša u državnome proračunu). Međutim, smatramo da pozitivne novine ne mogu pokriti niz nedostataka i vrlo loših prijedloga koje donosi Nacrta prijedloga Zakona o sportu. Loš i za hrvatski sport neprihvatljive strane Nacrta prijedloga Zakona o sportu mogu se sažeti u slijedećem: uplitanje u statutarnu materiju ustroja i upravljanja sportskih klubova, sportskih zajednica i sportskih saveza, neriješena pitanja financiranja sporta na nacionalnoj i lokalnoj razini, nejednak i diskriminirajući zakonski tretman nekih sportova, zanemarivanje amaterskog sporta i sporta u lokalnoj zajednici, katastrofalna rješenja vezana uz stručni rad i stručne poslove u sportu, potpuni izostanak skrbi o sportskim građevinama, propisivanje dodatnih administrativnih i birokratskih obaveza, neprovedive i diskriminirajuće odredbe koje se odnose na zapreke u sportu.

2. *PRIJE IZRADE NOVOGA NACRTA PRIJEDLOGA ZAKONA O SPORTU SMATRAMO NUŽNIM DONIJETI NACIONALNI PROGRAM SPORTA KAO TEMELJNI STRATEŠKI DOKUMENT HRVATSKOGA SPORTA.*

Republika Hrvatska, odnosno Vlada Republike Hrvatske i Hrvatski Sabor usprkos zakonskoj obavezi iz 2006. godine nikada nisu donijeli Nacionalni program sporta kao strateški dokument. Smatramo da je prije donošenja Zakona o sportu nužno odgovoriti na pitanja kao što su: Što država želi od sporta? Koji su naši strateški interesi u sportu i koji su sportovi od interesa za Republiku Hrvatsku? Kuda želimo i u kojem smjeru voditi i razvijati sport? Podupiremo li amaterski ili profesionalni sport? Jesu li nam važni sportski rezultati na međunarodnoj sceni? Što sport može i mora dati hrvatskome društvu? Jesu li školski i akademski sport odnosno sport osoba s invaliditetom strateški interes hrvatskoga društva? Kako uključiti u sport veći broj djece? Kako osigurati bolje uvjete građanima za bavljenjem sportom? Bez odgovora na ova i slična strateška pitanja svaku raspravu o Zakonu o sportu smatramo potpuno izlučnom i promašenom.

SABOR HRVATSKOGA SPORTA

26. svibanj 2015. godine

3. POŠTIVANJE AUTONOMIJE SPORTA, SPORTSKIH ORGANIZACIJA, SPORTAŠA I SPORTSKIH DJELATNIKA SMATRAMO NUŽNOM PRETPOSTAVKOM I ISHODIŠNOM TOČKOM SVAKOG DALJNJEG DJELOVANJA U PODRUČJU SPORTA.

Autonomija sporta te nevladinih i neprofitnih sportskih organizacija od svih utjecaja i miješanja politike, države ili treće strane u pitanja organizacije, demokratskih standarda biranja i odlučivanja u sportskim tijelima svih razina, financiranja sporta iz javnih ili drugih izvora i trošenja financijskih sredstava, donošenja, provedbe i tumačenja pravila koja se odnose na sport i sportske aktivnosti i drugih pitanja važnih za djelovanje sporta jedno je od najvažnijih načela na kojima treba počivati hrvatski sport.

Autonomija sporta odnosi se na pitanja neovisnosti sporta o utjecajima politike, financijske samostalnosti sporta, samostalnosti sporta i nevladinih sportskih organizacija da uređuju i organiziraju sport u skladu s pravilima koja sami donose i interpretiraju poštujući međunarodne i nacionalne zakone. Autonomija znači očuvanje vrijednosti sporta i zaštitu interesa sporta pomoću kojih se razvijao u Europi, svijetu i Hrvatskoj.

4. POTREBNA JE DEPOLITIZACIJA SPORTA, A SVE POKUŠAJE OSTVARIVANJA POLITIČKIH INTERESA I PRIKUPLJANJA POLITIČKIH POENA PREKO SPORTA OSUĐUJEMO I SMATRAMO NEPRIMJERENIMA.

Kao nikada ranije prijedlozi zakonskih normi u Nacrtu prijedloga Zakona o sportu otvaraju vrata političkom uplitanju u pitanja sporta. To se ostvaruje donošenjem zakonskih normi koje ulaze u statutarnu materiju nevladinih udruga odnosno sportskih klubova, sportskih zajednica i sportskih saveza određujući ustroj sportskih klubova, zajednica i saveza, način izbora predstavnika, sastave skupština i drugih tijela i sl. Također, politizacija sporta ostvaruje se i zakonskim normama o financiranju sporta na lokalnim razinama gdje se predstavničkim tijelima jedinica lokalne uprave i samouprave daju vrlo široke ovlasti raspolaganja financijskim sredstvima i određivanja programa javnih potreba u sportu na lokalnim razinama. Drugim riječima, lokalni politički dužnosnici će odrediti što će se, u kojoj mjeri i kako financirati u sportu. Sportske zajednice će biti svedeni na izvršitelje političke volje predstavničkih tijela jedinica lokalne uprave i samouprave. Ni jedno političko tijelo ni u kojem slučaju ne može raspolagati, odnosno dijeliti financijska sredstva ukoliko za to nema čvrste, dobro razrađene i transparentne kriterije. Naime, bilo koje rješenje u kojem politička tijela upravljaju financijskim sredstvima za potrebe sporta, a to čini bez kriterija otvara prostor izravnom političkom miješanju u sustav sporta i daje politici sredstvo ili alat za političko djelovanje u sportu što se kosi sa svim dosezima demokratskih društava i međunarodno priznatih načela autonomije sporta. Nacrt prijedloga Zakona o sportu omogućuje situaciju u kojoj jedna pravna osoba u sportu, bilo da se radi o krovnoj sportskoj udruzi ili sportskoj zajednici, nakon što usvoji svoj financijski plan, da ga politika ne priznaje ili svojevrijedno i bez uporišta u kriterijima mijenja. Sva zakonska rješenja koja omogućavaju politici da određuje, a bez ikakvih kriterija, što će se i kako raditi u sustavu sporta jesu loša zakonska rješenja.